

Arrest

nr. 206 061 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 30 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werd afgenomen op 12 november 2014 in Bulgarije en op 19 december 2014 in Italië.

1.2. Op 27 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/05/2017
Overdracht CGVS: 29/08/2017

U werd op 5 februari 2018 van 09.20 uur tot 12.45 uur gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het gesprek verliep via een tolk die het Pashtoe machtig is. Uw advocaat, meester Kamba Balapukayi, stond u gedurende het volledige gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U, I. T., van de Tarakhel-stam der Pashtoenen, geboren op 20 mei 1992, verklaart een soennitisch moslim te zijn en het Afghaans staatsburgerschap te bezitten. U werd geboren in het dorp Shalatek, district Mehtarlam, provincie Laghman.

U bent analfabeet. Toen u jong was werkte u met uw vader in de textielindustrie. Vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken als bodyguard voor het parlamentslid H. T. U werkte eerst informeel voor hem. Nadien werd u officieel geregistreerd bij de Afghaanse politie. U verbleef in het huis van H. T. in Pule Charkhi in Kaboel. Ondertussen trouwde u met F. T. Jullie hebben vier kinderen.

Bij een bezoek aan uw dorp werd u lastig gevallen door de lokale taliban onder leiding van A. Z. Zij zeiden u uw job met de ongelovigen te verlaten. U stopte niet met uw job, maar kwam nadien enkel nog in het geheim op bezoek naar uw dorp. U had informatie dat de taliban u zochten. Uw ouders verwittigden u dat u meer en meer gezocht werd en u stopte uiteindelijk met uw dorp te bezoeken.

Tijdens de presidentiële verkiezingen in Afghanistan in 2014 ontstond er een zware competitie tussen de kandidaten Ashraf Ghani en Abdullah Abdullah. H. T. steunde Ashraf Ghani. Een ander parlamentslid in Pule Charkhi, A. G. M., steunde Abdullah Abdullah. U en uw collega's kregen op de verkiezingsdag in de namiddag een telefoontje van mensen van de Tarakhel-stam in Pule Charkhi die zeiden dat gewapende personen hen niet toelieten hun stem uit te brengen. Jullie begaven zich naar het stemlokaal. Er ontstond een vuurgevecht met de werknemers van A. G., die de kiezers niet lieten stemmen. Uw collega H. werd geraakt in het hoofd en overleed. Aan de kant van A. G. viel er één gewonde die een schotwonde had in zijn been. Deze gewonde en twee andere werknemers van A. G. werden door u en uw collega's na het gevecht meegenomen. U nam de gewonde samen met zeven andere collega's van u naar een ziekenhuis dat onder controle stond van H. T. U communiceerde verschillende keren met uw oversten en vertelde hen dat de gewonde, gezien de ernst van zijn verwondingen, dringend naar een groter ziekenhuis moest worden overgebracht voor verzorging. U kreeg echter geen toestemming om hem te verplaatsen. Tegen de ochtend werd u opgebeld door H. M., de broer van H. T. Hij vroeg u de gewonde te executeren. U weigerde dit.

De politie, het leger, en de veiligheidsdienst probeerden ondertussen het conflict tussen de groepen van A. G. en van H. T. te doen stoppen. U droeg de gewonde werknemer van A. G. in de moskee van H. T., waar op dat moment een vergadering tussen de verschillende partijen bij het conflict plaatsvond, over aan het leger. H. M. riep u daarop bij hem en zei dat u ongehoorzaam was geweest en dat u uw job kwijt was. Hij nam uw bankkaart en ID-kaart af. Uw taskara hield hij sowieso al bij zich. Hij sloot u drie dragen lang op in een container. U werd door zijn bodyguards geslagen met een staaf.

A. G. werd geïnformeerd dat u zijn personeelslid in het been had geschoten, hoewel dit niet waar was. Iemand van de T. stam die voor A. G. werkte, M. S. K., vroeg u of u de werknemer van A. G. had beschoten. U ontkende dit. M. S. K. vertelde u dat alle informatie over u doorgegeven was aan A. G. Hij zou u doden.

U kon door de problemen met de taliban echter niet terug naar uw dorp. U verbleef in de moskee en vroeg regelmatig om uw job bij H. T. terug te krijgen.

Het conflict tussen H. T. en A. G. duurde ondertussen voort. A. G. wou een jirga doen met H. T. maar deze laatste weigerde te onderhandelen omdat één van zijn mannen tijdens de gevechten was gedood. Nog twee onschuldige burgers overleden in de voortdurende gevechten.

U kon niet terug naar job en u ook niet terug naar uw dorp. U verliet Afghanistan op de 27ste dag van de kleine Eid in 1393 (juli 2014) en reisde via Iran en Turkije naar Europa. U vroeg asiel aan in Bulgarije en Hongarije maar bent er zich niet van bewust of er in het kader van deze asielaanvragen een beslissing werd genomen. Aan de grens tussen Oostenrijk en Italië werd u door de Italiaanse politie gevangen genomen voor 24 uur. U werd verplicht een asielaanvraag in te dienen.

U gaf een valse naam op, A. S., en gaf geen informatie over uw vluchtmotieven, omdat u niet in Italië wou blijven. U verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus. U bleef nog ongeveer 7 à 8 maanden in de regio van Udine in Italië.

U sliep in een verlaten fabriek, in een park en gedurende enkele weken in een hotel. U kreeg geen steun van de overheid en verbleef nooit in een opvangcentrum. U werd door de politie geslagen omdat u in de fabriek overnachtte. U geraakte hierdoor gewond aan uw been. U en andere Afghanen werden op straat ook regelmatig lastig gevallen door de politie. U verliet Italië omdat u er gezien de zeer moeilijke leefomstandigheden geen mogelijkheden zag voor gezinshereniging. Het feit dat dat politie u fysiek had aangevallen speelde ook een grote rol in uw beslissing. U reisde door naar Frankrijk, waar u ongeveer 13 à 14 maanden verbleef in de jungle van Calais en probeerde over te steken naar het Verenigd Koninkrijk. Toen de jungle van Calais werd ontruimd, reisde u door naar België. U kwam aan op 19 mei 2017 en vroeg op 30 mei 2017 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of door A. G.

Ter ondersteuning van uw dossier legt u de originele documenten neer: acht foto's van uzelf in uniform, een foto van H. T. en H. M., een foto van H. T. en de politiechef van Kaboel, een foto van een persoon die gevangen werd genomen in de clash tussen de werknemers van H. T. en A. G. en een lege USB stick.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen (gehoorverslag, p. 16) en de stukken in uw administratief dossier (document van de Unità Dublino van 27 juli 2017) blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië. U bezit hierdoor een tijdelijke verblijfstitel in Italië tot 31 augustus 2020.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u in Italië geen opvang kreeg en daardoor in verlaten plaatsen moest overnachten (gehoorverslag, p. 16), dat u geslagen werd door de politie omdat u niet in een verlaten fabriek mocht slapen, dat hierdoor gewond geraakte en geen medische verzorging kreeg, u geen taalles kreeg, u onder andere hierdoor ook geen werk kon vinden en dat u door de omstandigheden in Italië geen mogelijkheden hebt om uw gezin te laten overkomen uit Afghanistan (gehoorverslag, p. 17).

Hoewel het politiegeweld waarvan u slachtoffer werd in Italië bijzonder laakbaar is, zijn deze feiten geen elementen die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uitmaken. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse politie u en andere Afghanen probeerden te verjagen uit een verlaten fabriek, omdat jullie daar niet mochten verblijven. U was niet de enige die werd geslagen door de politie. De politie maanden u en andere Afghanen aan het land te verlaten (gehoorverslag, p. 20).

De feiten die u omschrijft, wijzen niet op stelselmatig politiegeweld. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ook niet dat er in Italië sprake is van systematisch politiegeweld tegen vreemdelingen. U kan in Italië daarenboven rekenen op effectieve staatsbescherming, daar u terecht kan bij het gerechtelijk apparaat om dit politiegeweld aan te klagen. Het feit dat u het slachtoffer werd van politiegeweld dat gepaard ging met de verdrijving uit de fabriek waar het niet toegelaten was te verblijven, staat dan ook niet dat u in Italië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook het feit dat de politie u en andere Afghanen lastig vielen op straat, door jullie te confronteren en jullie documenten te vragen en ze dan weg te gooien (gehoorverslag, p. 21), is geen element dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u dus geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en er zich toegang tot het grondgebied en de verleende bescherming te verschaffen, gelet op de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus tot 2020 en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht in Italië. Uit de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat een terugkeer naar Italië voor iemand die een statuut van subsidiaire bescherming heeft, mogelijk is via de geëigende procedures, ongeacht het bezit van een geldige verblijfstitel. De verblijfstitel heeft in beginsel geen invloed op het toegekende statuut maar is er enkel een bewijs van. Bij ontstentenis van een geldig paspoort of reisdocument kan een aanvraag voor een "laissez-passer" worden gedaan bij de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Italiaanse autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend en u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur."

Hij licht dit concreet toe als volgt:

"In onderhavig geval wenst verzoeker in België bescherming te verkrijgen om op succesvolle en adequate wijze herenigd te kunnen worden met zijn gezin, hetwelke bestaat uit een vrouw en 4 kinderen. Dat een degelijke gezinshereniging niet mogelijk is binnen de Italiaanse asielstructuur. Immers werd verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië aan zijn lot overgelaten op straat, werd hij geslagen door ordehandhavers en genoot hij onder geen enkel beding de noodzakelijke bescherming die hem werd toegekend. Dat de beschermingsstatus die verzoeker kreeg in Italië geen enkele uitwerking kent in de praktijk, doch een louter theoretisch concept is gebleken voor verzoeker. Dat het hem toegekende statuut hem niet in de optie voorziet om zijn gezin op een adequate manier te laten overbrengen naar Italië om aldaar een menswaardig bestaan te leiden."

"2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat Verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal kunnen worden blootgesteld :

- (1) Bij terugkeer zal Verzoeker enkele dagen op het grondgebied verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 14) ;
- (2) Indien Verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt. De economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 41) ;
- (3) Gelet op de acute economische crisis in Italië en de hoge werkeloosheid is het onmogelijk voor asielzoekers en vluchtelingen om een job te vinden. In het beste geval vinden ze een job op de zwarte markt waar ze worden uitgebuit. Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukens en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 45-46) ;
- (4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and

beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 47) ;

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizings situatie. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing onmogelijk wordt in deze omstandigheden. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 50-51) ;

(6) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de Verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 58-59) ;

(7) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap (Aida Report Italy (April 2014) pg. 44).

(8) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie. (Aida Report Italy (April 2014) pg. 48).

(9) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangentoestanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy (UN Human Rights Council, Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, Addendum : Mission to Italy, 30 April 2013, A/HRC/23/46/Add.3, available at: <http://www.refworld.org/docid/51a745b94.html> [accessed 8 April 2014], pg. 15-16).

(10) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 17)

(11) Aangezien elke dag nieuwe gedublineerden terugkeren zonder dat er voldoende capaciteit is heerst er een problematische situatie waaraan niet langer wordt voldaan door hotelkamers te boeken gelet op de financiële situatie (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 23).

(12) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken een gewoonte geworden is. (www.noas.no/wp-content/uploads/2013/08/Italia-rapport.pdf, pg. 30-31).

2.2. Ook de pers kaart de inadequate opvangsomstandigheden in Italië aan (zie in dat verband: <http://www.swissinfo.ch/fre/l-italie--du-nord-au-sud--tente-de-faire-face-au-flux-demigrants/41383996>; http://www.rtbf.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-arrivee-de-migrants-fait-monter-la-tension-en-italie?id=8956032; http://www.lexpress.fr/actualite/monde/europe/naufregede-migrants-en-mediterranee-l-italie-aux-avant-postes_1672773.html#; <http://fr.euronews.com/2015/04/18/italie-les-vagues-de>

2.3. Laatst werd de situatie van inadequate en slechte opvangsomstandigheden voor asielzoekers nogmaals bevestigd (<http://www.ecre.org/component/content/article/70-weekly-bulletin-articles/1243-italy-must-improve-reception-and-protection-for-asylum-seekers-particularly-for-children.html>).

2.4. Recent werd over de situatie in Italië bericht waarbij wordt gesteld dat het hoofdprobleem voor dublinterugkeerders net zoals voor alle asielzoekers de opvangsomstandigheden zijn en dat er bij dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de dublinterugkeerder zal belanden. Bovendien wordt gesteld dat asielzoekers moeilijke toegang krijgen tot informatie over de procedure en slecht worden geïnformeerd (in het bijzonder wat Dublin procedures betreft). Er wordt eveneens aangekaart dat er een gebrek aan opvangplaatsen is en dat er in ieder geval een lange duurtermijn is vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend. Vaak hebben asielzoekers geen opvangplaats en indien er een opvangplaats is betreft het gebrekkige opvang in een overbevolkte opvangplaats. Bovendien hebben asielzoekers een gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt en is de medische bijstand voor asielzoekers inadequaet. (zie pp. 40 ; 44 ; 63 ; 69 ; 70 ; 82 en 84 van Aida rapport december 2015)."

"In onderhavig geval is verzoeker een Afghaanse man met een vrouw en 4 kinderen die wachten op een gezinshereniging. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van terugkeer naar Italië geen gezinshereniging kunnen voltrekken aangezien zijn gezin met 4 kinderen zou worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vluchteling (al dan niet in het kader van de Dublin-III-verordening), tot een kwetsbare groep ("terugkeerders") die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit.

Immers de bestreden beslissing onderzoekt de EVRM gevolgen voor Verzoeker geenszins.

Het AIDA rapport waarnaar kan verwezen worden stelt dat het voor de groep, returnees, waartoe Verzoeker ook behoort mogelijk is om opvang te krijgen, maar dat het zeer moeilijk blijft.

(AIDArapport, April 2014, p. 46) :

" The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long. Since, there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation.

However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 13 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 4 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate a total of 572 Dublin Returnees. CIR runs an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements.¹⁴⁸ If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay”.

Daarenboven stelt het AIDA-rapport duidelijk dat het opvangprobleem niet enkel geldt voor Dublin returnees, maar voor alle asielzoekers in Italië. (AIDA-rapport, April 2014, p. 45) :

First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrival by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy.

Ook de laatste AIDA-rapporten onderschrijven de vaststellingen in haar vorige rapporten : “The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers” (p. 30 van het Aida Rapport, January 2015; Aida rapport December 2015, p. 40).

Dat Verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd.

Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van Verzoeker, niet alleen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in Somalië en, maar eveneens gekenmerkt door zijn status als alleenstaande asielzoeker en in het bijzonder als ‘gedublineerde’.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië. In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RVV 28 april 2015 (arrest nr. 144.400), RvV 23 september 2015, (arrest nr. 153160)).

Dat de bestreden beslissing overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden. Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg.

Dat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat bronnen kritische kanttekeningen maken bij bepaalde aspecten van de opvang in Italië zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe te passen. Echter uit de hierboven door Verzoeker aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit de rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers en in het bijzonder op ‘gedublineerden’ zoals in het geval van Verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.”

“Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met oa. artikel 3 en 8 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 en 8 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

“Uit bovenstaande argumenten en overwegingen volgt dat de bestreden beslissing niet van die aard is dat zij op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.

Bijgevolg nam het CGVS onterecht haar beslissing, waardoor de bestreden beslissing om hierboven vermelde redenen artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 55/2 van de Vreemdelingenwet schendt, artikel 3 van het EVRM, alsook artikel 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de materiële motiveringsplicht, het verbod van willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad onderzoekt in principe verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Italië. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers een verzoek om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een verblijfstitel heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Italië heeft toegekend en deze verblijfstitel nog geldig is tot 31 augustus 2020.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers argumenten steunen zich op rapporten die de algemene situatie voor in het bijzonder asielzoekers in Italië beschrijven, waarvan het meest recente rapport dateert van 2015. Deze algemene rapporten zijn onvoldoende actueel om thans een gebrek aan internationale bescherming in Italië op te steunen. Bovendien doen ze geen afbreuk aan de meer recente informatie die de commissaris-generaal heeft opgevraagd bij het ministerie van Binnenlandse Zaken van Italië over de terugkeer van een persoon met internationale bescherming. Verzoekers loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie, samen met de blote bewering dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op een gezinshereniging met zijn vrouw en vier kinderen, is op zich niet voldoende om het feit te negeren dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er van worden uitgegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zijn argument dat hij als “*asielzoeker/vluchteling*” behoort tot een kwetsbare groep van “*terugkeerders*” die in Italië systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, klemmt trouwens met zijn eerdere afgelegde verklaringen dat hij er slechts twintig dagen heeft verbleven en daarna doorreisde naar Frankrijk en België (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 8, 11). Uit verzoekers theoretische betoog in zijn verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden waarin verzoeker zich zal bevinden bij een terugkeer naar Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM, noch dat de bestreden beslissing verzoekers afgelegde verklaringen die door geen enkel begin van bewijs worden ondersteund, verkeerd zijn beoordeeld.

Overeenkomstig de EU-wetgeving zijn aan verzoekers subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Uit een eventuele vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend, zoals inzake

- de instandhouding van het gezin (artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming),

- het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging) of

- de rechten als langdurig ingezetene (Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen),

en zij deze kunnen doen gelden, volgt niet dat verzoeker geen internationale bescherming zou genieten in Italië.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn loutere verklaringen omtrent problemen met opvang, toegang tot maatschappelijk welzijn, werk, sociale integratie en gezondheidszorg, maar gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat zijn problemen hieromtrent gerelativeerd moeten worden:

“In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op de levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u in Italië geen opvang kreeg en daardoor in verlaten plaatsen moest overnachten (gehoorverslag, p. 16), dat u geslagen werd door de politie omdat u niet in een verlaten fabriek mocht slapen, dat hierdoor gewond geraakte en geen medische verzorging kreeg, u geen taalles kreeg, u onder andere hierdoor ook geen werk kon vinden en dat u door de omstandigheden in Italië geen mogelijkheden hebt om uw gezin te laten overkomen uit Afghanistan (gehoorverslag, p. 17).

Hoewel het politiegeweld waarvan u slachtoffer werd in Italië bijzonder laakbaar is, zijn deze feiten geen elementen die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade uitmaken. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse politie u en andere Afghanen probeerden te verjagen uit een verlaten fabriek, omdat jullie daar niet mochten verblijven. U was niet de enige die werd geslagen door de politie. De politie maanden u en andere Afghanen aan het land te verlaten (gehoorverslag, p. 20). De feiten die u omschrijft, wijzen niet op stelselmatig politiegeweld.”

“U kan in Italië daarenboven rekenen op effectieve staatsbescherming, daar u terecht kan bij het gerechtelijk apparaat om dit politiegeweld aan te klagen. Het feit dat u het slachtoffer werd van politiegeweld dat gepaard ging met de verdrijving uit de fabriek waar het niet toegelaten was te verblijven, staat dan ook niet dat u in Italië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook het feit dat de politie u en andere Afghanen lastig vielen op straat, door jullie te confronteren en jullie documenten te vragen en ze dan weg te gooien (gehoorverslag, p. 21), is geen element dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u dus geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en er zich toegang tot het grondgebied en de verleende bescherming te verschaffen, gelet op de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus tot 2020 en het daaraan gekoppelde verblijfsrecht in Italië. Uit de aan uw administratief dossier toegevoegde informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat een terugkeer naar Italië voor iemand die een statuut van subsidiaire bescherming heeft, mogelijk is via de geëigende procedures, ongeacht het bezit van een geldige verblijfstitel.

De verblijfstitel heeft in beginsel geen invloed op het toegekende statuut maar is er enkel een bewijs van. Bij ontstentenis van een geldig paspoort of reisdocument kan een aanvraag voor een "laissez-passer" worden gedaan bij de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging."

De Raad bevestigt deze motieven, die correct en pertinent zijn, en steun vinden in het administratief dossier.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP